

1	2	3	4
3	Zastępca dowódcy polskiej grupy zaopatrywania, zastępca szefa wydziału w sztabie brygady, szef i zastępca szefa sekcji w nordyckiej grupie zaopatrywania, kierownik sekcji — major, starszy oficer w sztabie brygady — major	III	1 450
4	Dowódca kompanii, dowódca plutonu medycznego, starszy oficer w batalionie — major, oficer w sztabie brygady — kapitan, oficer sekcji nordyckiej grupy zaopatrywania, szef sekcji polskiej grupy zaopatrywania	IV	1 300
5	Zastępca dowódcy kompanii, lekarz, oficer w sztabie brygady — porucznik, oficer sekcji polskiej grupy zaopatrywania	V	1 150
6	Dowódca plutonu, oficer w batalionie	VI	1 050
7	Szef kompanii, dowódca obsługi, kierownik warsztatu, kierownik kuchni i stołówki, żandarm — dotyczy stanowisk chorążych	VII	950
8	Dowódca drużyny, technik, żandarm	VIII	850
9	Starszy kancelista, starszy kierowca, starszy mechanik — dotyczy stanowisk podoficerów zawodowych	IX	800
10	Żołnierze zasadniczej i nadterminowej zasadniczej służby wojskowej oraz odbywający przeszkolenie wojskowe — pełniący funkcje dowódcze lub na stanowiskach żołnierzy zawodowych	—	600
11	Pozostali żołnierze zasadniczej i nadterminowej zasadniczej służby wojskowej oraz odbywający przeszkolenie wojskowe	—	550

Żołnierzom pełniącym służbę w polskim kontyngencie wojskowym na terytorium Republiki Bośni i Hercegowiny stawki dodatku zagranicznego, o których mowa w tabeli, zwiększa się o 100 USD miesięcznie. W przypadku przebywania na terytorium Republiki Bośni i Hercegowiny tylko przez część miesiąca, kwotę zwiększenia ustala się w wysokości 1/30 za każdy dzień wykonywania zadań na tym terytorium.

563

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1998 r.

w sprawie szczegółowych warunków i sposobów użycia przez pracowników ochrony środków przymusu bezpośredniego.

Na podstawie art. 38 ust. 5 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. Nr 114, poz. 740) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownik posiadający licencję pracownika ochrony fizycznej, zwany dalej „pracownikiem ochrony”, może stosować środki przymusu bezpośredniego, z zachowaniem zasad określonych w art. 36 ust. 1 pkt 4, art. 36 ust. 4, art. 37 pkt 2 i art. 38 ust. 1, 3 i 4

ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. Nr 114, poz. 740), zwanej dalej „ustawą”.

2. Pracownik ochrony jest obowiązany do wezwania osoby do zachowania się zgodnego z prawem oraz do uprzedzenia, że w razie niepodporządkowania się wezwaniu zostaną użyte wobec niej środki przymusu bezpośredniego.

3. Pracownik ochrony może odstąpić od wzywania osoby do zachowania zgodnego z prawem oraz od uprzedzenia o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego, jeżeli zwtoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia pracownika ochrony lub innej osoby, a także chronionego mienia.

§ 2. 1. Pracownik ochrony odstępuje natychmiast od stosowania środków przymusu bezpośredniego, gdy osoba, wobec której użyto tych środków, podporządkowała się wydanym poleceniom.

2. Można stosować jednocześnie różne środki przymusu bezpośredniego, jeżeli jest to konieczne w celu podporządkowania się lub osiągnięcia zamierzonego celu.

§ 3. 1. Siłę fizyczną stosuje się w celu odparcia zamachu na chronione osoby lub mienie, czynnej napaści na pracownika ochrony, obezwładnienia osoby, w związku ze zmuszeniem jej do wykonania polecenia lub w czasie ujmowania osoby, o której mowa w art. 36 ust. 1 pkt 3 ustawy.

2. Używając siły fizycznej, nie wolno zadawać uderzeń, chyba że pracownik ochrony działa w obronie koniecznej albo w celu odparcia zamachu na życie, zdrowie ludzkie lub chronione mienie.

§ 4. 1. Kajdanki można stosować wobec osób ujętych w celu udaremnienia ucieczki albo zapobieżenia czynnej napaści lub czynnemu oporowi.

2. Kajdanek nie stosuje się wobec osób, których wygląd wskazuje na wiek poniżej 17 lat, z wyjątkiem nieletnich w wieku powyżej 16 lat podejrzanych o popełnienie przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu.

3. Osobie ujętej, w stosunku do której nie stosuje się szczególnych środków ostrożności, kajdanki zakłada się na ręce trzymane z przodu.

4. Kajdanki można założyć na ręce trzymane z tyłu osobie o silnej budowie ciała, podejrzanej o popełnienie przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu.

5. Kajdanki powinny być założone tak, aby nie tamowały obiegu krwi.

6. Kajdanki powinno się, w miarę możliwości, zakładać w pomieszczeniach zamkniętych lub w miejscach odosobnionych, przy udziale dwóch pracowników ochrony, z których jeden zakłada kajdanki, a drugi wykonuje czynności ubezpieczające.

§ 5. 1. Pałka obronna wielofunkcyjna może być stosowana w razie:

- 1) odpierania czynnej napaści na pracownika ochrony lub pokonywania czynnego oporu,
- 2) odpierania zamachu na chronioną osobę,
- 3) przeciwdziałania kradzieżom lub niszczeniu mienia.

2. Nie wolno stosować pałki obronnej wielofunkcyjnej wobec osób stawiających bierny opór.

3. Zabrania się:

1) zadawania uderzeń i pchnięć pałką obronną wielofunkcyjną w głowę, szyję, brzuch i nieumięśnione oraz szczególnie wrażliwe części ciała, a także stosowania na te części ciała blokady i zakładania dźwigni,

2) zadawania uderzeń rękojęścią pałki obronnej wielofunkcyjnej,

3) stosowania pałki obronnej wielofunkcyjnej wobec osób, w stosunku do których użyto kajdanek.

4. Wolno zadawać uderzenia i pchnięcia pałką obronną wielofunkcyjną we wszystkie części ciała w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie pracownika ochrony lub innej osoby.

§ 6. 1. Pies obronny, jako środek przymusu bezpośredniego, może być wykorzystywany w przypadkach:

- 1) odpierania czynnej napaści na pracownika ochrony lub chronione osoby,
- 2) ujęcia osób.

2. Pies obronny powinien mieć założony kaganiec. Nie dotyczy to przypadków, gdy pies obronny jest wykorzystywany wobec przestępcy posiadającego broń palną lub inne niebezpieczne narzędzia, w celu odparcia czynnej napaści.

§ 7. 1. Paralizatory elektryczne, broń gazową i ręczne miotacze gazu można stosować w przypadkach:

- 1) odpierania czynnej napaści na pracownika ochrony lub osoby chronione,
- 2) pokonywania czynnego oporu,
- 3) bezpośredniego pościgu za osobą podejrzaną o popełnienie przestępstwa przeciwko dobrom powierzonym ochronie,
- 4) przeciwdziałania kradzieżom lub niszczeniu mienia,
- 5) ujęcia osób.

2. Przy stosowaniu środków, o których mowa w ust. 1, należy zachować ostrożność, uwzględniając ich właściwości mogące stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego.

§ 8. 1. Jeżeli wskutek zastosowania środka przymusu bezpośredniego nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia osoby, pracownik ochrony jest obowiązany natychmiast udzielić tej osobie pierwszej pomocy przedmedycznej, a w razie potrzeby lub na jej prośbę — podjąć niezwłoczne działania w celu zapewnienia pomocy lekarskiej.

2. W przypadku gdy nastąpiła śmierć lub podejrzenie śmierci osoby, wobec której zastosowano środek przymusu, pracownik ochrony jest obowiązany niezwłocznie wezwać lekarza.

3. Kobięcie ciężarnej bezpośrednio po użyciu środka przymusu bezpośredniego należy niezwłocznie zapewnić badanie stanu zdrowia przez lekarza.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, oraz gdy w wyniku zastosowania środka przymusu nastąpiła

śmierć osoby lub szkoda w mieniu, pracownik ochrony jest obowiązany do:

- 1) powiadomienia o zdarzeniu bezpośredniego przełożonego oraz najbliższej jednostki Policji,
- 2) zabezpieczenia, w miarę możliwości, śladów na miejscu zdarzenia i niedopuszczenia na to miejsce, do czasu przybycia Policji, osób postronnych,
- 3) ustalenia, w miarę możliwości, tożsamości osób będących świadkami zdarzenia.

§ 9. 1. Każdy przypadek zastosowania środków przymusu bezpośredniego oraz towarzyszące mu okoliczności dokumentuje się w ewidencji prowadzonej przez wewnętrzną służbę ochrony lub przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia.

2. Wpis w ewidencji, o której mowa w ust. 1, powinien w szczególności zawierać:

- 1) dane personalne osoby, w stosunku do której zastosowano środki przymusu bezpośredniego,

- 2) datę, godzinę i miejsce zastosowania środka przymusu bezpośredniego,
- 3) przyczynę, rodzaj i skutek zastosowania środka przymusu bezpośredniego,
- 4) numer licencji, imię i nazwisko pracownika ochrony,
- 5) informację o udzieleniu pierwszej pomocy przedmedycznej i jej zakresie.

§ 10. Podczas stosowania środków przymusu bezpośredniego, w przypadku, o którym mowa w art. 37 pkt 2 ustawy, stosuje się przepisy § 2—5 oraz § 7—9 rozporządzenia.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

564

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1998 r.

w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej oraz trybu wyposażenia funkcjonariuszy Inspekcji Celnej w broń palną.

Na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. o Inspekcji Celnej (Dz. U. Nr 71, poz. 449) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Funkcjonariusze Inspekcji Celnej, zwani dalej „funkcjonariuszami”, mają prawo użycia broni palnej w stosunku do osób tylko w przypadkach określonych w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. o Inspekcji Celnej (Dz. U. Nr 71, poz. 449), zwanej dalej „ustawą”.

2. Przez użycie broni palnej rozumie się oddanie strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu postępowania określonego w § 4.

§ 2. Przy podejmowaniu decyzji o użyciu broni palnej funkcjonariusz jest obowiązany postępować ze szczególną rozważą, traktując użycie broni palnej jako ostateczny środek działania.

§ 3. Broni palnej nie używa się, w przypadkach określonych w art. 13 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy, w stosunku do kobiet o widocznej ciąży, starców oraz osób o widocznym kalectwie albo o wyglądzie wskazującym na wiek do 13 lat.

§ 4. 1. Funkcjonariusze przed użyciem broni palnej są obowiązani:

- 1) po okrzyku „INSPEKCJA CELNA” wezwać osobę, w stosunku do której przewiduje się użycie broni palnej, do zachowania zgodnego z prawem,

a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy albo zaniechania ucieczki,

- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1 zagrozić użyciem broni palnej okrzykiem „STÓJ — BO STRZELAM”,
- 3) oddać strzał ostrzegawczy w górę, jeżeli czynności określone w pkt 1 i 2 okażą się bezskuteczne.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia i zdrowia ludzkiego.

3. Użycie broni palnej w sytuacji, o której mowa w ust. 2, musi być poprzedzone okrzykiem „INSPEKCJA CELNA”.

§ 5. 1. Jeżeli wskutek użycia broni palnej następuje zranienie, podejrzenie śmierci lub śmierć osoby, funkcjonariusz jest obowiązany, z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i osób trzecich oraz bez zbędnej zwłoki, udzielić pierwszej pomocy i niezwłocznie wezwać lekarza.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, oraz gdy w wyniku użycia broni palnej nastąpiła szkoda w mieniu, funkcjonariusz jest obowiązany ponadto do: